

afdøds tilsagn. Vi mener derimod ikke, at Fremskridtspartiets forslag løser problemet. Efter de indberetninger, der sker til Sundhedsstyrelsen fra hospitalerne, ved vi, at der stort set ikke er pårørende, der ændrer på afdødes tilsagn via registret.

Problemet er desværre, at alt for få giver tilsagn gennem donorregistret. Dernæst er det et problem, at pårørende ikke i tilstrækkeligt omfang vil give samtykke i de tilfælde, hvor afdøde ikke selv har givet tilsagn gennem registret, men dette omhandler Fremskridtspartiets forslag jo ikke.

Vi kan så alle sammen glæde os over, at den procentvise andel af pårørende, der ikke vil give dette samtykke, tilsyneladende er faldende. Dette tager vi som bevis for, at den omfattende oplysningsindsats gennem donorfolder, OBS, tv-udsendelser m.v. har givet resultat.

Her er vi også enige med Fremskridtspartiet i, at denne oplysning løbende kan forbedres, og det er faktisk det, der sker. Jeg mener også, man har ret i, at de unge skal påvirkes meget mere. Der har tidligere været talt om f.eks. at udlevere denne folder til de unge, der tager kørekort, og jeg kunne måske her spørge ministeren, om det var en overvejelse værd.

Kim Mouritsen (V):

Som udgangspunkt vil jeg sige, at det overordnede formål med beslutningsforslaget er meget forståeligt, da vi jo mangler organondonorer i Danmark. Det er nødvendigt, at vi konstant diskuterer problemet og vurderer nye ideer, der kan afhjælpe den situation, som vi står i.

Problemet med de manglende organer skyldes primært, at vi i Danmark kun har ca. 300 personer, som årlig erklæres for hjernedøde. Hertil kommer, at en stor del af disse personer er uegnede eller decideret registrerede nejsigere. Endelig har en stor del ikke taget stilling til problemet. Dette overlader så beslutningen til de pårørende, som ofte vælger at lade de afdøde få fred og derfor modsætter sig transplantation.

Såfremt der skal skaffes flere organondonorer, er det nødvendigt, at flere tager stilling til spørgsmålet. Vi skal informere befolkningen bedre, end tilfældet er i dag. Dette kunne f.eks. gøres gennem en bred oplysningskampagne, der har til formål at konfrontere befolkningen med spørgsmålet om organodonation på en saglig måde, hvor både elementer for og imod bliver gjort klare, en kampagne, der vigtigst af alt giver befolkningen mulighed for at tage stilling.

En vigtig del af en sådan kampagne kunne være at fremsende informationsmateriale til alle myndige personer, så alle over myndighedsalderen bliver konfronteret med spørgsmålet, således at den første hurdle – det i det hele taget at finde ud af, hvordan man lader sig registrere, hvad enten det er som ja- eller nejsiger – bliver fjernet.

I vores naboland Sverige har man tilsyneladende haft gode resultater med en lignende kampagne, så jeg kunne da godt tænke mig, at vi her i Danmark kunne få lavet noget lignende, så vi kan se resultatet af det herhjemme.

Jeg kan imidlertid ikke umiddelbart støtte ideen om, at vi nu med dette beslutningsforslag skal tvinge ministeren til at udfærdige et lovforslag, som skal garantere en jævnlig tilbagevendende kampagne rettet mod landets myndige personer, f.eks. hvert femte år. Det er i orden at lave en bred og intensiv oplysningskampagne, men jeg synes nu, vi skal se resultatet, før vi tager stilling til eventuelle gentagelser.

Jeg kunne forstå på ministeren, at det også er det, man agter at gøre efterfølgende i forbindelse med den husstandsomdeling, der har fundet sted i to amter, og jeg vil se forventningsfuldt efter resultatet af en sådan evaluering.

Den anden del af beslutningsforslaget drejer sig om at gøre et tilsagn om donation juridisk bindende, således at pårørende ikke kan omstøde den enkelte borgers beslutning, hvor der skrevet et livstestamente.

Som udgangspunkt må det altid være sådan, at den afdødes ønske skal respekteres. Såfremt den afdøde har meldt sig som organodonor, må udgangspunktet naturligvis være, at lægerne og de pårørende skal respektere dette ønske. Det gør sig faktisk også gældende, som loven er i dag. De pårørende har jo ikke en ret til decideret at stoppe en transplantation. Det er lægerne, der har muligheden for at undlade transplantation under hensyntagen til de pårørende eller til modtageren af organet. Dette er ikke ensbetydende med, at pårørende har ret til at forhindre transplantation, når den afdøde har udfærdiget et livstestamente.

En beslutning om at fratage lægerne mulighed for i specielle tilfælde at tage hensyn til de pårørende rejser så mange dels faglige, dels etisk-moralske spørgsmål, at jeg ikke uden videre vil bakke op om forslaget, men det er alt sammen spørgsmål, som vi kan komme tilbage til under udvalgsarbejdet.